

Sygn. akt X Ga 192/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 września 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, X Wydział Gospodarczy

w składzie

Przewodniczący Sędzia SO Leszek Guza (spr.)

Sędzia SO Katarzyna Żymelka

Sędzia SO Barbara Przybyła

Protokolant Marta Strzała

po rozpoznaniu w dniu 26 września 2014 roku w Gliwicach

na rozprawie

sprawy z powództwa: A. G.

przeciwko: Z. M.

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionej przez pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 23 stycznia 2014 roku

sygn. akt VII GC 1016/13

1. oddała apelację;
2. zasądza od pozwanego Z. M. na rzecz powoda A. G. kwotę 1.200,00 (jeden tysiąc dwieście 00/100) złotych tytułem zwrotu kosztów w postępowaniu odwoławczym.

SSO Barbara Przybyła SSO Leszek Guza SSO Katarzyna Żymelka

.

sygn. akt X Ga 192/14

UZASADNIENIE

Powód A. G. wniósł o zasądzenie od pozwanego Z. M. kwoty 42 379,65 zł wraz z ustawowymi odsetkami i kosztami postępowania.

W uzasadnieniu powód wskazał, że pozwany nie zapłacił mu wynagrodzenia wynikającego z umowy o roboty budowlane.

W sprzeciwie od wydanego w sprawie nakazu zapłaty pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda kosztów procesu.

Pozwany przyznał, że strony współpracowały i pozwany miał wobec powoda zobowiązania ale powód zrezygnował z ich dochodzenia i skierował swe roszczenia do inwestora.

Powód domagał się pod pozwanego zgody na korektę faktur na co ten z początku nie chciał się zgodzić, ale ostatecznie zgodził się na korekty co stanowiło zrzeczenie się przez powoda jego roszczeń.

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 23 stycznia 2014r. Sąd Rejonowy w Gliwicach, zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwoty:

- 17.158,50 zł (siedemnaście tysięcy sto pięćdziesiąt osiem złotych 50/100) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 15 grudnia 2011 roku,

- 13.560,75 zł (trzynaście tysięcy pięćset sześćdziesiąt złotych 75/100) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 28 grudnia 2011 roku,

- 5.817,90 zł (pięć tysięcy osiemset siedemnaście złotych 90/100) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 5 stycznia 2012 roku,

- 5.842,50 zł (pięć tysięcy osiemset czterdzieści dwa złote 50/100) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 26 stycznia 2012 roku;

i kwotę 2.947 zł (dwa tysiące dziewięćset czterdzieści siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu wskazał ten Sąd, że ustalił, iż strony zawarły umowę obejmującą świadczenie przez powoda usług dźwigiem .

Powód wykonał ciężące na nim zobowiązania. Pozwany spóźnił się z uregulowaniem płatności, zaksięgował tylko część faktur, tj. fakturę nr (...) i fakturę nr (...).04.2012.

Powód podjął próby wynegocjowania zapłaty u głównego inwestora (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością. Warunkiem miało być skorygowanie wystawionych faktur i korekty VAT z Urzędu Skarbowego.

Pozwany odmawiał dokonania korekt faktur. Po otrzymaniu wezwania do zapłaty podpisał korekty faktur, ale nie dokonał korekty rejestru zakupów VAT. Główny inwestor nie wypłacił powodowi wynagrodzenia.

Pozwany winien zapłacić powodowi kwoty:

- 17 158,50 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 15 grudnia 2011r.;

- 13 560,75 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 28 grudnia 2011r.;

- 5 817,90 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 5 stycznia 2012r.;

- 5 842,50 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 26 stycznia 2012r.

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił w oparciu o całokształt materiału dowodowego zebranego w sprawie, w tym w oparciu o dokumenty oraz o okoliczności bezsporne.

Sąd pierwszej instancji uznał zeznania pozwanego za niespójne i niewiarygodne, co do okoliczności dotyczących faktur korygujących. Wbrew zapewnieniom – pozwany nie dokonał zgłoszenia korekt faktur w Urzędzie Skarbowym, co później stwierdził jego pełnomocnik w piśmie procesowym. Pomimo zapewnienia, że dokonał dokładnego sprawdzenia dokumentów podatkowych pozwany stwierdził we wspomnianym piśmie, że w ogóle nie zaksięgował

spornych faktur, pomimo że w dołączonym rejestrze znajdują się pozycje dotyczące faktur nr (...).04.2012. Pozwany nie wskazał w zeznaniach kiedy dokładnie wysłał faktury korygujące, ani nie dostarczył innych dowodów, które świadczyłyby o zawarciu porozumienia z powodem przed wezwaniem do zapłaty, lub choćby wysłaniu do niego faktur korygujących. Przeczą temu również zeznania powoda, których wiarygodności Sąd Rejonowy nie znalazł podstaw by kwestionować.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd pierwszej instancji zważył, że strony zawarły umowę o świadczenie usług w rozumieniu art. 750 k.c., do której odpowiednie zastosowanie znajdują przepisy o zleceniu (art. 734 i nast. k.c.).

Przypomniał Sąd Rejonowy, że w myśl 735 § 1 k.c. jeżeli ani z umowy, ani z okoliczności nie wynika, że przyjmujący zlecenie zobowiązał się wykonać je bez wynagrodzenia, za wykonanie zlecenia należy się wynagrodzenie. W świetle tego przepisu zasadą jest odpłatność zlecenia. Zleceniobiorcy należy się stosowne wynagrodzenie, jeżeli ani z umowy, ani z okoliczności nie wynika, że zobowiązał się wykonać zlecenie bez wynagrodzenia. Strona pozwana nie kwestionowała jakości wykonanych prac, ani zasadności wystawiania faktur. Wręcz przeciwnie, deklarowała wypłacenie wynagrodzenia, jednak z opóźnieniem. Tymczasem umowa zlecenia ma charakter nieodpłatny tylko wówczas, gdy z umowy lub z okoliczności wynika, że przyjmujący zlecenie zobowiązał się wykonać zlecenie bez wynagrodzenia. W związku ze zwłoką w zapłacie wynagrodzenia powód podjął próbę wynegocjowania zapłaty u inwestora (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością.

W ocenie Sądu niezasadnym było twierdzenie pozwanego, że powód zrzekł się swojego roszczenia. Powód zwracał się dwukrotnie pisemnie z propozycją alternatywnej formy zaspokojenia swojego roszczenia, bezpośrednio od inwestora. Wysłał pozwanemu faktury korygujące, od których podpisania pozwany się uchylał, zarzucając brak podstawy prawnej i faktycznej i kilkakrotnie odmawiając zawarcia porozumienia, w wyniku którego powód mógłby dochodzić swoich roszczeń bezpośrednio od inwestora. Nawet więc, gdyby hipotetycznie przyjąć, że powód zamierzał zrzec się roszczenia względem pozwanego, to do takiego zrzeczenia w przedmiotowej sprawie nie doszło. Zgodnie bowiem z art. 508 k.c. zobowiązanie wygasa, gdy wierzyciel zwalnia dłużnika z długu, a dłużnik zwolnienie przyjmuje. Jako, że pozwany za każdym razem jednoznacznie odmawiał – nie mogło w tej sytuacji dojść do zwolnienia dłużnika z długu.

Wskazał Sąd, iż pozwany podniósł w toku procesu, że dokonał korekty faktur, jednak nie przedstawił żadnego dowodu na to, że odesłał je do powoda. Należy w tym miejscu zauważyć, że obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.) (tak wyrok SN z 17 grudnia 1996 r., sygn. akt I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/76). W wyniku działań pozwanego powód nie uzyskał wynagrodzenia od inwestora.

Powód wykonał usługi, za które należy mu się wynagrodzenie. Pozwany nie kwestionował swojego długu, aż do momentu wytoczenia powództwa przed Sądem. W świetle powyższych faktów Sąd Rejonowy stwierdził, że to na stronie pozwanej ciąży obowiązek wypłacenia wynagrodzenia powodowi.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na mocy art. 98 k.p.c.

Apelację od tego wyroku złożyła strona pozwana, która domagała się oddalenia powództwa ewentualnie uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

Zarzucił pozwany zaskarżonemu wyrokowi naruszenie przepisów postępowania a to art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego i brak jego wszechstronnego rozważenia co doprowadziło do błędnych ustaleń i uznania za wiarygodne zeznań powoda i odmowie wiary zeznaniom pozwanego bez wskazania przyczyn dlaczego zeznania te uznał Sąd za niespójne i niewiarygodne, a także na uznaniu, że pozwany odmawiał korekty faktur podczas gdy pozwany czynił tak jedynie początkowo do czasu wyjaśnienia przez powoda celu dokonania korekty.

Ponadto zarzucił pozwany Sądowi Rejonowemu naruszenie prawa materialnego o to art. 508 k.c. poprzez jego niezastosowanie i uznanie, że w niniejszej sprawie nie doszło do zwolnienia pozwanego z długu i art. 735 k.c. poprzez jego bezzasadne zastosowanie podczas gdy pozwany nigdy nie wskazywał, że zlecenie powód wykonał nieodpłatnie ale wskazywał, że jego zobowiązanie wobec powoda wygasło.

W odpowiedzi na apelację o oddalenie i zasądzenie kosztów procesu.

Sąd Okręgowy zważył:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Zaskarżony wyrok jest bowiem oparty na prawidłowo poczynionych ustaleniach faktycznych i na zgodnej z zasadami interpretacji obowiązującego prawa, które Sąd Okręgowy w pełni podziela i uznaje za własne.

Zapadłe rozstrzygnięcie nie narusza w żadnej mierze prawa materialnego, jak również prawa procesowego.

Odnosząc się zaś do zarzutów apelacji należy wskazać, że Sąd I instancji prawidłowo ustalił, iż pozwany nie wykazał aby powód zwolnił go z długu.

W szczególności słusznie wskazał ten Sąd na fakt dwukrotnej odmowy przyjęcia korekty faktur przez pozwanego. Nie jest przy tym prawdziwe twierdzenie pozwanego, że odmowa spowodowana była niezajomością celu korekty. Ze złożonych do akt dokumentów wynika bowiem, że druga odmowa (pismem z dnia 31 lipca 2012 r.) nastąpiła w odpowiedzi na pismo powoda z dnia 26 czerwca 2012 r. w którym powód wskazał, że podjął próbę odzyskania pieniędzy od inwestora.

Ponad te prawidłowe rozważania można jedynie dodać, że nie zostało wykazane aby celem powoda przy proponowaniu korekt było zwolnienie pozwanego z długu. Wydaje się raczej, i to znajduje potwierdzenie w materiale dowodowym, że celem tym było uzyskanie zapłaty w innej drodze - bezpośrednio od inwestora. Powoduje to, że za uzasadnioną należy uznać również wątpliwość wyrażona w uzasadnieniu Sądu Rejonowego czy poprzez te korekty powód w ogóle zamierzał się zrzekać roszczenia wobec pozwanego.

Za niezasadny uznał Sąd odwoławczy zarzut odnośnie uznania za niewiarygodne zeznań pozwanego. Przede wszystkim nie jest prawdą, że Sąd Rejonowy nie wskazał przyczyn dla których ocenił zeznania pozwanego za niespójne i niewiarygodne. Sąd pierwszej instancji dokonał analizy działań pozwanego i wskazał na sprzeczności w poszczególnych jego twierdzeniach.

W tym miejscu przypomnieć jedynie można chwiejne stanowisko pozwanego w kwestii zaksięgowania faktur. W piśmie z dnia 18 maja 2012 r. pełnomocnik pozwanego wskazała bowiem na fakt zaksięgowania faktur powoda, podając przy tym nawet, że trzy z nich zaksięgowano w poprzednim roku.

W swych zeznaniach pozwany stanowczo stwierdził, że dokonał korekt faktur w Urzędzie Skarbowym i korekty te rozliczył.

W sytuacji jednak gdy na wezwanie Sądu zaszła potrzeba udowodnienia tych twierdzeń stanowisko pozwanego uległo zmianie i wskazał on, że w ogóle faktur nie zaksięgował. Słusznie przy tym wskazał Sąd Rejonowy, że także to stanowisko pozwanego stało w jawnej sprzeczności z treścią rejestrów zakupów VAT, które ten złożył.

W tej sytuacji trudno nie podzielić oceny wiarygodności zeznań strony pozwanej dokonanej przez Sąd pierwszej instancji.

W konsekwencji należy też podzielić ustalenia tego Sądu w zakresie braku doręczenia powodowi podpisanych faktur korygujących. Nie zostało bowiem wykazane ani to kiedy pozwany korekty podpisał, ani to, że je powodowi w ogóle

odesłał. Nie było więc podstaw do uznania, że strony kiedykolwiek doszły do konsensusu w zakresie anulowania faktur. Nie można więc również uznać aby doszło do zwolnienia z długu spełniającego warunki z art. 508 k.c.

Za uzasadniony, ale pozbawiony znaczenia w sprawie, należało natomiast uznać zarzut dotyczący zastosowania art. 735 k.c. Słusznie tutaj wskazał pozwany, że nigdy nie zarzucał aby powód zlecenie wykonał nieodpłatnie. Okoliczność ta jednak nie ma żadnego znaczenia, skoro nie była przedmiotem sporu ani treść łączącej strony umowy, ani kwestie związane z jej wykonaniem.

Z przytoczonych względów zarzuty apelacji nie mogły odnieść zamierzonego rezultatu, co powoduje, że apelację, na podstawie art. 385 k.p.c., należało oddalić, jako bezzasadną.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono zgodnie z art. 98 k.p.c.

/-/ Barbara Przybyła /-/ Leszek Guza /-/ Katarzyna Żymelka